

A Haunted House by Virginia Woolf

A strange story about a house with memories and a couple who lived there – very poetic and mysterious.

A Haunted House	Hayaletli Ev
Whatever hour you woke there was a door shutting.	Ne saatte uyanırsanız uyanın bir kapı çarpiyordu.
From room to room they went, hand in hand, lifting here, opening there, making sure--a ghostly couple.	Odadan odaya, el ele, burayı kaldırıp, orayı açtıklarından emin olan bir hayalet çift.
"Here we left it," she said.	"İşte burada bıraktık," dedi kadın.
And he added, "Oh, but here too!"	Ve adam ekledi, "Oo, ama burası da!"
"It's upstairs," she murmured. "And in the garden," he whispered.	"O yukarısı," diye mırıldandı kadın. "Ve bahçede de," diye fısıldadı adam.
"Quietly," they said, "or we shall wake them."	"Sessizce," dediler, "yoksa onları uyandıracamız."
But it wasn't that you woke us. Oh, no.	Ama bu bizi uyandırmanız değildi. Yo, hayır.
"They're looking for it; they're drawing the curtain," one might say,	"Onu arıyorlar; perdeyi çekiyorlar," diyebilir biri,
and so read on a page or two. "Now they've found it,' one would be certain,	ve böyle yazdı bir iki sayfada. "Şimdi onu buldular," diye emin olabilir biri,
stopping the pencil on the margin. And then, tired of reading,	kalemi sayfanın kenarında durdurarak. Ve sonra, okumaktan yorulmuş,
one might rise and see for oneself, the house all empty, the doors standing open, only the wood pigeons bubbling with content and the hum of the threshing machine sounding from the farm.	biri kalkıp bütün evin bomboş olduğunu, kapıların açık, sadece yusuflukların memnuniyetle kabardıklarını ve çiftlikten gelen harman makinesinin uğultusunu kendi bizzat görür.
"What did I come in here for? What did I want to find?"	"Buraya ne için geldim? Ne bulmak istedim?"
My hands were empty. "Perhaps it's upstairs then?"	Ellerim boştu. "O zaman muhtemelen yukarıda?"
The apples were in the loft.	Elmalar tavanarasındaydı.

And so down again, the garden still as ever, only the book had slipped into the grass.	Ve yine aşağıda, bahçe hala her zaman olduğu gibi, sadece kitap çimenlerin içine kaymış.
But they had found it in the drawing room.	Ama onu çizim odasında buldular.
Not that one could ever see them.	Onları birinin görebileceğinden değil.
The windowpanes reflected apples, reflected roses;	Pencerenin camları elmaları yansıttı, gülleri yansıttı;
all the leaves were green in the glass.	camdaki bütün yapraklar yeşildi.
If they moved in the drawing room, the apple only turned its yellow side.	Çizim odasında kıvıldandıklarında elma sadece sarı tarafını çevirdi.
Yet, the moment after, if the door was opened, spread about the floor, hung upon the walls, pendant from the ceiling--what?	Ancak bir an sonra eğer kapı açıldıysa, döşeme boyunca yayılıp, duvarlara asılı, tavandan sarkan süs - -ne?
My hands were empty. The shadow of a thrush crossed the carpet;	Ellerim boştu. Ardıçkuşunun gölgesi halıdan geçti;
from the deepest wells of silence the wood pigeon drew its bubble of sound.	sessizliğin en derin kuyularından kabaran sesini aldı yusuftuk.
"Safe, safe, safe" the pulse of the house beat softly. "The treasure buried; the room . . ." the pulse stopped short. Oh, was that the buried treasure?	"Güvenli, güvenli, güvenli" diye evin nabızı attı usulca. "Hazine gömülü; oda . . ." nabız birden durdu. Oo, bu gömülü hazine miydi?
A moment later the light had faded. Out in the garden then?	Bir an sonra ışık zayıfladı. Dışarıda bahçede o zaman?
But the trees spun darkness for a wandering beam of sun.	Ama ağaçlar etrafta dolaşan bir güneş hüzmesine karanlığın ağını ördüler.
So fine, so rare, coolly sunk beneath the surface the beam I sought always burned behind the glass.	O kadar ince, o kadar ender, yüzeyin altına serince alçaldı aradığım hüzme hep camın ardında yandı.
Death was the glass; death was between us, coming to the woman first, hundreds of years ago, leaving the house, sealing all the windows; the rooms were darkened.	Ölüm camdı; ölüm aramızdaydı, ilk önce kadına gelen, yüzyıllar önce, evden çikip, bütün pencereleri mühürleyen; odalar karartılmıştı.
He left it, left her, went North, went East, saw the stars turned in the Southern sky;	Adam onu bıraktı, kadını bıraktı, kuzeye gitti, doğuya gitti, Güney göğünde dönen yıldızları gördü;

sought the house, found it dropped beneath the Downs.	evi aradı, onu ağaçsız tepelerin altında düşmüş buldu.
"Safe, safe, safe," the pulse of the house beat gladly. 'The Treasure yours."	"Güvenli, güvenli, güvenli," diye attı evin nabzı memnuniyetle. "Hazine senin."
The wind roars up the avenue. Trees stoop and bend this way and that.	Rüzgar ağaçlıklı yolda uğulduyor. Ağaçlar eğilip bir öyle bir böyle bükülüyorlar.
Moonbeams splash and spill wildly in the rain.	Ay ışıkları yağmurda vahşice çarpıyor ve dökülüyor.
But the beam of the lamp falls straight from the window.	Ama lambanın ışığı dümdüz pencereden düşüyor.
The candle burns stiff and still.	Mum dimdik ve durağan yanıyor.
Wandering through the house, opening the windows, whispering not to wake us, the ghostly couple seek their joy.	Hayalet çift evin içinde dolaşip pencereleri açıp, bizi uyandırmamak için fısıldayarak neşelerini arıyorlar.
"Here we slept," she says.	"İşte burada uyuduk," diyor kadın.
And he adds, "Kisses without number." "Waking in the morning--"	Ve adam ekliyor, "sayısız öpücük." "Sabah uyanmak --"
"Silver between the trees--" "Upstairs--" 'In the garden--" "When summer came--" 'In winter snowtime--"	"Ağaçların arasındaki gümüş—" "Yukarıda - - " 'bahçede—" " Yaz geldiğinde—" 'Kışın kar zamanı—"
"The doors go shutting far in the distance, gently knocking like the pulse of a heart.	"Uzakta kapılar kapanıyor, hafifçe tıklatıyor kalbin atışı gibi.
Nearer they come, cease at the doorway.	Daha yakına geliyorlar, kapı girişinde duruyorlar.
The wind falls, the rain slides silver down the glass.	Rüzgar esiyor, yağmur camdan aşağıya gümüş kayıyor.
Our eyes darken, we hear no steps beside us;	Gözlerimiz kararıyor, yanımızda adımlar duymuyoruz;
we see no lady spread her ghostly cloak. His hands shield the lantern.	hayaletimsi pelerinini seren bir bayan görmüyoruz. Adamın elleri feneri kapatıyor.
"Look," he breathes. "Sound asleep. Love upon their lips."	"Bak," diye nefes alıyor. "Derin uykuda. Dudaklarında sevgi."

<p>Stooping, holding their silver lamp above us, long they look and deeply.</p> <p>Long they pause. The wind drives straightly; the flame stoops slightly.</p> <p>Wild beams of moonlight cross both floor and wall, and, meeting, stain the faces bent;</p> <p>the faces pondering; the faces that search the sleepers and seek their hidden joy.</p> <p>"Safe, safe, safe," the heart of the house beats proudly.</p> <p>"Long years--" he sighs. "Again you found me."</p> <p>"Here," she murmurs, "sleeping; in the garden reading; laughing, rolling apples in the loft.</p> <p>Here we left our treasure--"</p> <p>Stooping, their light lifts the lids upon my eyes.</p> <p>"Safe! safe! safe!" the pulse of the house beats wildly.</p> <p>Waking, I cry "Oh, is this your buried treasure? The light in the heart."</p>	<p>Eğilerek, gümüş lambalarını üzerimizde tutarak, uzun uzun ve derince bakıyorlar.</p> <p>Uzun süre duraksıyorlar. Rüzgar doğruca esiyor; alev hafifçe bükülüyor.</p> <p>Ayıışığının vahşi hüzmeleri hem yeri hem de duvarı geçiyor ve birleşiyor, eğrilmiş yüzleri lekeliyor;</p> <p>düşünüp taşınan yüzler; uyuyanları arayan ve onların saklı neşesini arayan yüzler.</p> <p>"Güvenli, güvenli, güvenli," diye gururla atıyor evin kalbi.</p> <p>"Uzun yıllar—" diye iç çekiyor adam. "Beni yaniden buldun."</p> <p>"İşte," diye mırıldanıyor kadın, "uyuyarak; bahçede kitap okuyarak; gülererek, tavanarasında elma ezerek.</p> <p>Hazinemizi burada bıraktık --"</p> <p>Alçalarak, onların ışığı gözlerimdeki kapakları kaldırıyor.</p> <p>"Güvenli, güvenli, güvenli!" diye evin nabızı vahşice atıyor.</p> <p>Uyanarak, ağlıyorum "Ah, bu sizin gömülü hazineniz mi? Kalpteki ışık."</p>
--	---